

че старецъ Теофилъ иска да поговори съ нихъ, хвърлихъ всички-тъ си игри и скаченикомъ дотехкохъ и нависнахъ ся на колѣнѣ-тъ и на шѣхъ-тъ му. Тогава той изговори слѣдующе-то.

ПЪРВЫЙ ВЕЧЕРЕНЪ РАЗГОВОРЪ.

За длѣжности-тъ, които имаме сами къмъ себе си.

Дѣца, добрый старецъ Андрей жѣлае да ся научи, какъ правѣхъ, та сѣмъ во всичкый ми животъ и дори до тайхъ минутхъ всякога веселъ, или поне благодаренъ отъ себе си и отъ счастье-то си; може искате и вы да чуете? — „А! искаме, искаме! бащице, искаме!“ извикахъ всички-тъ въ единъ гласъ, со взиграніе сърдечно отъ радость. Тогава старецъ-тъ продѣлжи.

Нѣмамъ вече много время да живѣхъ, любезны мои дѣца, или ако и да поживѣхъ още нѣколко годинъ, но не щѣ бѣдѣхъ всякога при васъ, защото и вы сами нѣма да стоите за всякога тука. Слѣдъ малко годинъ, може, ще ся прѣснете единъ тукъ, другъ тамъ. Тогава не ще имате чуждо рѣководство и, ако не бѣдете разумны и добры, ще си станете сами причина на несчастіе-то. Ще ся